

γλω κάλλει, διασκορπίζουσα τὴν χαρὰν, τὴν ἐν τῇ ζωῇ ἀγάπην...

Ἄδύνατον διὰ λέξεων νὰ τὴν εἰκονίσῃ τις, ὅποια πράγματι ἦτο, ἀδύνατον νὰ ὑμνήσῃ τὰς ἀγγελικὰς τῆς ἡμέρας, νὰ συμπλέξῃ τὰς εὐγενεῖς πράξεις τῆς, τὰ ἀθῶα καὶ παρήγορα μειδιάματά τῆς εἰς εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς τοῦ κόσμου διαβάτας, ὅπως ἀπαρτίσῃ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα, ἀμάραντον διὰ τὸν συμπαθῆ τάφον τῆς στέφανον.

Πῶς ἠδύναντο νὰ μὴν τὴν κλαύσωσιν ὅλαι αἱ Ἀθῆναι; Τὴν ἐθαύμασαν ὡς κόρην, μόλις δ' ἐπρόφθασαν νὰ τὴν ζηλεύσωσι καὶ ὡς Δέσποιναν. Νύμφη ἐνὸς ἔτους, μόλις ἐγγίσασα τὴν ἀνοιξιν νέας ζωῆς, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν δολερὰν ἀτμόσφαιραν τῶν ἐγκλωσμίων, καὶ κλείνασα τὴν κεφαλὴν, ἀπεκοιμήθη τὸν ὕπνον τῆς ἀθωότητος εἰς τὰς ἀγκαλάς δυστυχοῦς μητρὸς.

Τ' ἄνηθ, ἄτινα τὴν ἐστόλισαν ἐρατεινὴν, πανευδαίμονα σύζυγον, ἀπέμειναν ἀρκετὰ δροσερά, διὰ νὰ καλύψωσι τὸ νεανικὸν φέρετρόν τῆς. Τὰ ῥόδα τῆς ἀνοιξέως, ἠτοίμασαν ἀπαλὴν καὶ μυροβόλον τὴν τελευταίαν τῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας τελείως ἠσυχάζει τὸ ὠραῖον σῶμα τῆς Ἰουλίας, ὅλος δὲ ὁ κόσμος ἐπαρηγόρησεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἠγάπησαν καὶ τὴν ἐθρήνησαν.

Ἄλησμόνητος Ἰουλία, πάντοτε οἱ ὀφθαλμοὶ ὄλων θά ἔχωσι διὰ τὸ ὄνομά σου, διὰ τὴν γλυκεῖαν Σου ἀνάμνησιν δάκρυα.... Α.***

ΙΟΥΛΙΑ ΕΔ. ΡΕΙΝΕΚ

[Κόρη Γ. Λοιδωρίκη]

Καὶ σὺ νεκρά; χωρὶς λαλιά; χωρὶς πνοὴ στὰ στήθη;
Δίχως χαρὰ στὰ χεῖλν σου; δίχως φωτιὰ στὸ μάτι;
Καὶ σένα ἢ χάρος, σὰν ὀχειὰ φαρμακερὴ, ἐχύθη
Καὶ σ' ἔθριξε κατὰχλωμν σὲ νεκρικὸ κρεββάτι;
Λουλουδί, ἄστρο φωτεινὸ, ἀφροντιμένο κῦμα;
Καὶ σὺ, καὶ σὺ ἐζήλεψες τῆς γῆς τὸ μαῦρο μνῆμα;

Καὶ σένα, νύφη λυγερή, καὶ μικροπαντρεμμένη,
Μανοῦλα, μὲ παιδιοῦ καρδιά, χιλιάκριδο ζευγάρι...
Καὶ σένα ἢ μοῖρα ἔγραψε νὰ δοῦμε πεθαμμένη,
Καὶ ἀπ' τῆ φωλίτσα πούχτισες ὁ χάρος νὰ σε πάρῃ;
Καὶ σὺ, καὶ σὺ, καλότυχν, ἐζήλεψες τὸν τάφο,
Κ' ἐγὼ τραγοῦδι νεκρικὸ γιὰ τὴ ζωὴ νὰ γράψω;

Ἄχ, ὅσοι σε ἠπνοῦσαμε, — καὶ ποῖος δὲν σ' ἐπνοοῦσε;
Ποῖος δὲν πονεῖ τὸ λουλουδο, ποῦ γέρνει πρὸς τὸ χῶμα; —
Κρυφά, κρυφά καὶ μυστικά στὸ σπῆτι σου μνηοῦσε,
Νὰ πάψῃς νάσαι ἀρωστικν, ν' ἀφήσῃς πιά τὸ στομάχον...
Δὲν μοιάζει τέτοια ὀμορφιά, τὴ νύκτν σου νὰ χάνῃς
Ὅμως κανεὶς δὲν πίστευε, κάνεις πῶς θὰ πεθάνῃς!...

Πῶς ; νὰ πεθάνης ; νὰ χαθῆ μὲ μιάς ἢ ὡμορφιά σου ;
 Νὰ μᾶς πεθάνης κι' ἄξαφνα ἢ νηότη σου νὰ σβύσῃ ;
 Νὰ ζῆ στὸ κόσμ' ὁ ἄντρας σου χωρὶς τὴν συντροφιά σου,
 Καὶ μᾶνα τὸ παιδάκι σου ποτὲ νὰ μὴν γνωρίσῃ ;
 Νὰ μᾶς πεθάνης κι' ὄρφανὴ ν' ἀφήσῃς τὴ φίλια,
 Παρθένα ἠλιολέγγνητη, πεντάμορφ' Ἰουλία ;

Τοῦ Μάν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ λούλουδα τ' Ἀπριίλη,
 Ταιριάζει ναῦρουν σφαλίστὰ τὰ ῥόδινά σου χεῖλη ;
 Τ' ἀστέρια ποῦ φωτοβολοῦν στὸν οὐρανὸ τὸ βράδυ,
 Μοιάζει νὰ βροῦν τὰ μάτια σου σβυσμένα στὸ σκοτάδι ;
 Καὶ μοιάζει ὅταν ὅλα ζοῦν, σὺ μόνη νὰ πεθαίνης,
 Ὅλα νὰ ψάλλουν τῆ ζωῆ, καὶ μόνη νὰ σωπαίνης ;

Ἄχ, νάνοιγες τὰ μάτια σου τὰ χαροκοιμισμένα,
 Καὶ νάβλεπες τὰ δάκρυα ποῦ χύνουμε γιὰ σένα,
 Θὰ πῖστευες, δόλιας καρδιαῖς, ποῦ τέτοια δάκρυα καίνε,
 Πῶς ζωντανὴ σ' ἀγάπησαν, καὶ πῶς νεκρὰ σὲ κλαίνε....
 Ἄχ, νάνοιγες τὰ μάτια σου.... φτωχὴ μου λύρα πᾶψε !
 Δὲν ἀναστáινοντ' οἱ νεκροὶ... τὴν πεθαμὲνὴ κλάψε....
 [Μάιος 1890]

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΠΥΓΜΑΙΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ (Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ)